

KIRIK

KRIK 2001

Krik

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XXXVI, šolsko leto 2000/2001, številka 3

Kolofon

Uredniški odbor: Tjaša Crnomarković, Danijela Davidović, Marko Kern, Tina Pavlova, Maja Penezić, Daša Vervega, 7.a; Mira Radojč, Urša Škapin, 6.a; Anja Torkar, Manca Pogačar, Ana Marija Naglič, Edita Pašagić, Cirila Zorenč, Petra Nastran, Katja Kastelic, Urška Osterman, Mateja Gorenc, 6.b; Petar Krasić, Kristjan Roblek, 6.c; Petra Krumpestar, Anja Jakše, Anamarija Marcina, Tadeja Tomšič, 5.b; Alice Krek, Tanja Kondič, Anita Tukara, 5.č.

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Likovni mentor: Daša Lunder Črnilec

Oblikovala: Grega Šoič in Matic Čahuk

Naslovnica: avtor neznan, arhiv v likovni učilnici

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: (z DDV) 100 sit

Internet: <http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik301.pdf>

E-mail: krik@o-fp.kr.edus.si

KRIKOVCI SPET KRIČIMO !

Leto je naokoli in spet je čas, da se oglasimo iz uredništva Krik. Tudi tokrat je Krik obogaten z zanimivi zgodbami, potopisi, malimi oglasi in drugimi zanimivostmi. Mogoče si bo kdo med vami želel oditi na Japonsko, v Idrijo ali Rogaško Slatino. Odidite s Krikom na pot. Ali pa vas zanima nagradna križanka, ki se nahaja pod rubriko razvedrilo. Najbolje pa je, da se sami prepričate, kaj vse še vsebuje ta številka Krika. Želimo vam prijetno branje.

Uredništvo Krika

KAZALO

KRIKOVE NOVICE

- Šolska skupnost
- Dan šole
- Likovni tabor v Piranu

KRIKOV INTERVJU

- Intervju s profesorjem Borisom Holyjem

S KRIKOM NA POT

- Japonska
- Rudnik živega srebra v Idriji
- V steklarni Rogaške Slatine

KULTURA

- Cankarjevo tekmovanje
- Obisk
- Kje si, Uršika zala
- Intervju s Teo Piškur
- Križanka
- Poezija

LJUBEZENSKA ZGODBA

- Zakaj si tu?

MODA

KRIK V KINU

- Vertikala smrti
- Dajmo, punce

GLASBA

- Anže Božič
- Mažoretke
- Glasbena lestvica

ŠPORT

- Na košarkarski tekmi
- Naše navijačice

RAZVEDRILO

- Horoskop
- Test Kako dobro poznate svoje duhovne in moralne mentorje (=učitelje)?
- Test skozi letne čase
- "Zaljubljena" križanka
- Nagradna križanka
- Reklame in oglasi

KRIKOVE NOVICE

ŠOLSKA SKUPNOST OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ

SEPTEMBER 2000

- Letošnja tema 11. otroškega parlamenta je bila Otroci in mladi imamo težave – kako jih rešujemo? Otroški parlament je potekal pod sloganom "HOČEM, TOREJ ZMOREM".
- Tekmovanje "Male sive celice" - za eno točko smo zgrešili uvrstitev v nadaljnje tekmovanje.

OKTOBER 2000

- 1. zbiralna akcija papirja
- Učenci od 6. – 8. razreda so sodelovali pri reševanju vprašalnika o svojih problemih. Rezultate si lahko ogledate na oglasni deski ŠS.

NOVEMBER 2000

- šolski ples za učence 7. in 8. razredov v Skali,
- sodelovanje na občinskem parlamentu.

OBČINSKI PARLAMENT

Naš sklep letošnjega parlamenta na temo "Hočem, torej zmorem" pa je,

da moramo težave prebroditi in rešiti sami ali pa z ljudmi, ki jim zaupamo, in se ne smemo umakniti ter upati, da se bo problem rešil sam. Otroci bi si morali ustvariti lepšo samopodobo in biti bolj samozavestni, saj mnogo problemov prihaja iz dejstva, da ne zaupamo dovolj vase, res pa je tudi, da je težko preslišati kritike na našo zunanost in tudi notranost, zato si med seboj pomagajmo in drug drugega vzpodbujajmo.

Upamo, da smo vam s tem parlamentom odprli oči, da imamo vsi težave, ki pa jih lahko s skupnimi močmi rešimo in živimo naprej ter

gremo novim dogodivščinam naproti.

Da pa bi imeli lepo otroštvo, pa se moramo imeti radi, znati moramo pohvaliti sami sebe, se veseliti tudi najmanjših stvari ter si reči: HOČEM, TOREJ ZMOREM!

Eva Červinski, 8. č

Naša predstavica (Eva Červinski iz 8. č razreda) se je udeležila državnega otroškega parlamenta v Ljubljani.

DECEMBER 2000

- izdelovanje novoletnih okraskov,
- prodaja novoletnih čestitk.

Decembra smo se udeležili ustanovnega sestanka vseh šol z imenom Franceta Prešerna v Sloveniji. V Mariboru smo se zbrali predstavniki iz Ribnice, Kranja, Maribora in Črenšovcev. Dogovorili smo se o sodelovanju med šolami zlasti na kulturnem in športnem področju. Vsako leto se bomo sestali na eni od šol in se dogovorili o konkretnih nalogah in sodelovanju.

JANUAR 2001

- 2. zbiralna akcija papirja.

FEBRUAR 2001

- dan odprtih vrat – lončarska delavnica, v kateri so lahko učenci aktivno sodelovali,
- pustni spreved vseh učencev šole – najboljše maske so bile nagrajene.

MAREC 2001

- šolski ples za učence 7. in 8. razredov.

DAN ŠOLE – DAN ŠOLE – DAN ŠOLE

Torek, 6. 2. 2001. Dopoldne smo šli gledat predstavo Kje si, Uršika zala, popoldne pa smo v šolo povabili naše sorodnike in jim v vsaki učilnici predstavili delo učencev naše šole.

KRIKOVE NOVICE

V učilnici matematike smo si lahko ogledali delo učencev med poukom in sestavljanje matematičnih domin. Nato smo si v angleški učilnici ogledali projekte, obnove, domače naloge in plakate učencev od petega do osmega razreda. Pot smo nadaljevali v učilnico zgodovine. Tam smo s pomočjo ge.Barbare in g. Nika Štembergerja izdelovali glinene izdelke. V učilnici biologije smo si ogledovali šolske živali in našemu novemu hrčku izbrali ime – Bobi. V učilnici kemije so učenci in učitelj izvajali poskuse. A mi smo raje hitro odšli, da nas ne bi razstrelili. Nato smo se odpravili dalje v peti hodnik v učilnico slovenščine. Medtem so v telovadnici igrali zanimive košarkarske in odbojkarske tekme. Za zaključek pa smo si lahko v večnamenski dvorani ogledali En-

glish show s kratkimi skeči: Cowboy Jimmy, Turtles, The black castle...

Mira Radojč, Urša Škapin in Cirila Zorenč

Likovni tabor v Piranu

V četrtek, 28. 9. 2000, smo se odpravili v Piran. Na železniški postaji smo morali biti ob 8:15. Na vlaku me je bilo kar malo strah, saj sem se prvič peljala z vlakom. Ko smo prišli v Ljubljano, smo se presedli na drug vlak, ki nas je pripeljal v Piran.

Tam smo se nastanili v pensionu. Najprej smo si ogledali Piran, nato pa smo šli na kosilo. Za kosilo smo imeli neke makarone, ki mi niso

bili preveč všeč. Po kosilu smo se odpravili v sobe, kjer smo pospravili prtljago.

Že naslednji dan se je začelo zares. Jaz in moje sošolke smo se zbudile že ob 6:10. Začele smo pospravljati sobo, saj smo hotele dobiti čim boljšo oceno. Po zajtrku so ocenjevali sobe, nato pa smo odšli z barko v Izolo. V Izoli smo risali grafite, nato pa smo se odpravili nazaj v pension. Naslednji dan je deževalo, zato smo si ogledali film Beli očnjak. Po kosilu smo se končno odpravili domov. Na postaji v Kranju so nas čakali veseli starši, saj so nas gotovo že pogrešali.

Petra Krumpetar, 5. b

KRIKOV INTERVJU

INTERVJU S PROFESORJEM BORISOM HOLYJEM

Zapušča nas vsem dobro znani učitelj (ups, pardon, profesor), ki nam je razmigaval telesa in možgane in nas zmeraj učil: "Šport je vse in če ne boste zdravi, ne bo nič!"

Sedaj odhaja s solzami v očeh in pravi, da bo še imel stike z učenci. Poprosili smo ga za nekaj poslovilnih besed.

Osebna izkaznica:

Ime: Boris

Priimek: Holy

Starost: 60 let

Poklic: profesor športne vzgoje

Konjički: kiparstvo, slikanje na platno, nabiranje gob

Šport: smučanje, kolesarjenje,

surfanje, tek ne smučeh, namizni tenis

Živali: vse, posebej muce

Posebne značilnosti: dosleden, delaven, pošten

Geslo - moto: Čim dlje uživati v življenju in ostati zdrav.

Gospod profesor, težko bo napraviti intervju z Vami, saj smo vas že predstavili v našem šolskem časopisu pred tremi leti, ko smo praznovali 30-letnico šole na Zlatem polju.

Kaj se je zgodilo pomembnega v vašem življenju v minulih treh letih?

Nabral se je še kup izkušenj in kup(ček) novih poškodb. Dobil sem spodbujevalnik za srce in imel številne težave s sklepi. Imam 35 let delovne dobe in bi moral delati še pet let. Vendar mi moje zdravstveno stanje tega ne dopušča. Težko zapuščam šolo in

otroke, ker sem od prvega dne na tej šoli in sem učil na tisoče otrok, njihovih otrok in mogoče že tudi kakšnega vnuka tistih prvih učencev. Ha, ha.

Povedali ste nam, zakaj ste postali učitelj športne vzgoje. Kako pa gledate na ta poklic sedaj, ko odhajate v pokoj?

Težko je zdržati 40 let v tem poklicu, glede na poškodbe, ki jih ima vsak športni pedagog, ki dela z otroki.

Veliko ciljev, želja in dosežkov ste uresničili v svojem 35-letnem poučevanju. Nam jih lahko zaupate?

Največ mi pomeni, da se veliko bivših učencev ukvarja s športom.

In kaj so vaše posebne želje?

Da bi učenci 4. razredov dobili ustrezen prostor za ure športne vzgoje ter dva športna pedagoga.

Kaj je bilo v vašem učiteljskem delu plus, kaj pa minus?

Pozitivno je bilo vse delo z otroki, negativno pa prostorske možnosti, večkrat premalo rekvizitov, v glavnem pa res prostor, pomanjkanje prostora.

Bi lahko rekli, da je tudi v življenju tako kot v matematiki, da dva minusa prineseta plus?

To pa ne. V življenju je tako, da vse minuse odšteješ, pluse pa sešteješ.

Kako ste učili? Ste se dosledno držali programa?

Vedno sem bil med najnaprednejšimi športnimi pedagogi v Sloveniji, za kar sem prejel tudi nagrado športnih

KRIKOV INTERVJU

pedagogov Slovenije.

“Nikoli ne reci nikoli” je naslov filma o Jamesu Bondu. Ali ste kdaj za kakšno stvar rekli: “Tega ne bom nikoli naredil,” in vam je bilo potem žal?

Ne. Vedno sem vztrajal tudi v težjih pogojih, vedno sem si govoril, da se tudi s tem nekaj doseže, zlasti pri otrocih. Gre predvsem za redni pouk in za šole v naravi, ki sem jih speljal preko sedemdeset.

Ali so otroci v šoli v naravi bolj dejavni kot sicer pri pouku?

Namen šole v naravi je predvsem druženje učencev, spoznavanje med sabo in pa seveda izvajanje predpisanih programov. V tretjem razredu je to predvsem učenje plavanja, v četrtem pa je poudarek ne smučanju.

Še igrate kitaro in rezbarite?
Razbarim še, igram pa malo.

Zakaj?

Pravijo, da imajo upokojenci še manj časa kot tisti, ki delajo. Vendar zase mislim, da bom v pokoju spet začel igrati. Predvsem pa bom začel slikati na platno.

Imate kaj lastnih slik?

Lastnih?! Seveda jih imam. Kiparska dela tudi. Moja velika želja je bila, da grem po končani fakulteti za šport študirat za akademskega kiparja. Vendar zaradi prevelikega števila prijavljenih in ker sem že imel službo, nisem bil sprejet.

Kaj vas je pripeljalo do tega, da ste se začeli ukvarjati z umetnostjo?

To imaš v sebi. Treba je samo spraviti ven.

Z umetnostjo si boste zapolnili svoj čas. Kaj pa šola, jo boste kaj pogrešali?

Na vsak način. Če bo le zdravje dopuščalo, še ne mislim popolnoma odnehati. Še naprej bom učil plavanje za pete in šeste razrede.

Do višjih razredov predmetene stopnje ste se kar malo ohladili. Zakaj?

Delo z odraščajočimi je čedalje težje. Občutek imam, da je vse bolj razpuščeno. Preveč je vpitja in to je tudi eden izmed vzrokov, da sem postal nervozen ... čeprav se še kar dobro držim, ha, ha....

Nam mladim se zdita pokoj in starost neskončno daleč. Kako pa se je zdelo vam?

Da je šlo zelo hitro vse skupaj in da je prišla upokojitev zelo nepričakovano. V bistvu nisem pričakoval upokojitve, ampak le zmanjšanje delovne obveznosti. Vendar sem upošteval mnenje zdravnikov in sprejel varianto, ki so mi jo predlagali.

Torej dokler smo mladi...

Uživajte, ampak zavedati se morate svoje odgovornosti in obveznosti. Pa s športom se ukvarjajte!

Kakšni so bili vaši sodelavci?

Ja, sodelavci so bili dobri. Vedno sem se razumel z njimi. Veliko jih je bilo, ki so že zapustili šolo. Mislim, da smo bili zmeraj dober team.

Ko boste kot upokojenec

slišali ime Osnovna šola Franceta Prešerna - na kaj se boste najprej spomnili? Na ravnatelja?

Ne, ne na ravnatelja. Spomnil se bom na učence in na šolo: na telovadnico, na hodnik, na vse, kar me je petintrideset let obdajalo. Predvsem na hodnik, ki sem ga prehodil gotovo stotisočkrat!

Če bi si hoteli podeliti viktorja, za katere zasluge bi si ga dali?

Sam sebi bi si ga prav gotovo ne dajal. Veliko več pomeni, če nagrado ali priznanje dobiš od koga drugega. Moram povedati, da mi pokalček, ki so mi ga lansko leto poklonili učenci četrtega razreda na Kokrici, pomeni zelo veliko. Dali so mi ga sami, iz svoje volje in želje in spodaj napisali: NAJBOLJŠEMU PROFESORJU.

Podelitev viktorjev sem pa gledal in se mi zdi vse skupaj iz trte zvito. Pa tudi preveč pošteno se mi ni zdelo.

Še kakšna spodbudna beseda za krikovce?

A za krikovce? Le tako naprej. Mislim, da vas lahko vsi pohvalijo. Vse, kar ste že naredili, je v redu. Ostalim pa: vse dobro v življenju (smeh). Delovna doba je dolga!

Pa ste ravno prej rekli, da gre vse tako hitro?!

To že. Ampak štirideset let je pa tudi nekaj. Ne me za čisto vsako besedo držat!

Hvala vam, profesor Holy, in veliko lepih doživetij v pokoju!

Daša Vervega, 7. a

S KRIKOM NA POT

Tema intervjuja:

JAPONSKA

Intervjuvanec: Iztok

**Prosenc, tehnični
direktor**

**Ford Summit Motors
d.o.o.**

**Avtor članka: Anja
Torkar, 6.b**

Japonska je daljna dežela, ki je večina od nas ne pozna prav dobro. Drugi kraji, drugi običaji, nam pravi slovenski pregovor. Ker se nam je ponudila priložnost, smo naredili intervju z g. Iztokom Prosencem, bivšim učencem OŠ Franceta prešerna, ki je to deželo že obiskal.

1. Kdaj si bil na Japonskem in kaj si tam počel?

Na Japonskem sem bil oktobra leta 1999. Tja nas je povabilo podjetje, s katerim poslovno sodelujemo. Hkrati smo to priložnost izkoristili in si ogledali Japonsko tudi skozi oči turista.

2. Kako prideš na Japonsko?

Japonska je otok, zato prideš tja lahko z letalom ali z ladjo. Mi smo z letalom z letališča Brnik pa do glavnega mesta Japonske Tokya potrebovali 12 ur. Celotna pot z vsemi postanki je trajala 15 ur.

3. Kolikšna je časovna razlika in kako si se privadil nanjo?

Razlike je 7 ur; vendar se nanjo ni bilo težko privaditi, saj smo odpotovali iz Slovenije zjutraj in tudi na Japonsko smo prispeli zjutraj. Takoj smo imeli službene sestanke, tako da smo zvečer kar popadali v

postelje.

4. Kakšen je Japonski način življenja?

Povsem drugačen kot naš. Mesta so tako polna, da se enostavno ne morejo voziti z drugim kot z železnico ali kolesi. Zjutraj se odpravijo v službo in največkrat za to porabijo od ene ure do ure in pol v eno smer. Le bogatejši ljudje imajo svoj avto in svoj parkirni prostor. Značilno za Japonce je to, da enostavno nimajo delovnega časa. Delajo toliko časa, kot je potrebno. Tako se nemalokrat zgodi, da največkrat delajo po 12 in več ur na dan. Pisarne, ki sem jih videl, so izredno velike. V njih sedi tudi do

300 ljudi. Šefa spoznaš po tem, ker ima svojo pisalno mizo pri oknu. Dopusta imajo samo 10 dni v letu. Japonci tudi obožujejo karaoke. V barih, kjer izvajajo karaoke, se dobesedno tudi stepejo za mikrofoni.

5. Katera mesta si obiskal in kako izgledajo?

Obiskal sem Tokyo, Hirošimo in Kyoto. To so sama velika mesta, v

katerih živi po milijon in več ljudi.

V Hirošimi smo si ogledali muzej, ki opozarja na dogodek iz zgodovine, ko so v drugi svetovni vojni Američani na to mesto 6. avgusta leta 1945 ob 8.15 zjutraj vrgli atomsko bombo. Takrat je umrlo 140.000 ljudi. Bomba je eksplodirala 580 metrov nad tlemi; ob eksploziji pa je bilo na tleh 5000 stopinj Celzija. Bombni napad pa je kot po čudežu preživela dveletna deklica po imenu Sadako. Vendar je pri 12 letih umrla zaradi levkemije. Sadako je delala origame v obliki laboda. Verjela je legendi, da se ti izpolni želja, če izdeluješ origame. Njena edina želja je bila, da bi ostala živa. Naredila pa je več tisoč origamov.

Danes v spominskem parku v Hirošimi stoji tudi njen spominski muzej. Iz njene zgodbe je nastala legenda. Danes otroci iz celega sveta pošiljajo zanjo te origame. Na dan jih v park pripeljejo več tovornjakov.

6. Zakaj Japonski pravijo "dežela vzhajajočega sonca"?

Če Japonsko gledaš s celine, imaš občutek, da tam vzhaja sonce.

7. Kako si potoval iz mesta v mesto?

Potovali smo s hitrimi vlaki. Ti vlaki dosežejo hitrost do 300 km/uro. Proga za to hitro železnico je speljana od Hirošime do Tokya. Vlaki so izredno čisti in točni. Prav neverjetno je, kako organizirano poteka promet z železnico. Na peronih so označene linije, kje naj se ljudje postavijo v vrsto za določeno smer. Stojijo eden za drugim in mirno čakajo in kljub temu da skoraj vsi potujejo z vlaki, na postajališčih ni opaziti nobene gneče.

8. Ali znaš jesti z jedilnimi

S KRIKOM NA POT

palčkami?

Najprej smo imeli vsi težave s tem. Vendar pa smo se sčasoma nanje navadili in danes mi jih ni več težko uporabljati.

9. Kakšna je hrana in njihove prehranjevalne navade?

Hrana je zelo zdrava, saj vsebuje ogromno zelenjave. Njihova specialiteta je suši, to je surova riba, največkrat pripravljena z rižem. Japonci izredno veliko jedo ribe. Obiskali smo ribjo tržnico (borzo) in moram priznati, da take ponudbe še nikdar nisem videl. Tune, na primer, so bile velike do dva metra, tehtale pa so celo od 200 – 300 kilogramov. Kot zanimivost, tune uvažajo celo iz Hrvaške, na Japonsko pa jih pripeljejo z letali, tako da jih ni potrebno zamrzovati in gredo povsem sveže v prodajo. Te ribe so izredno drage in dosežejo ceno srednje velikega avtomobila.

10. Ali bi živel na Japonskem?

Ne. Enostavno povsod vlada prevelika gneča. Ljudje se preveč posvečajo službi in skoraj nimajo časa za družino in hobije. To, da je gneče res velika, priča tudi podatek, da avtoceste gradijo v več nadstropij. Ponekod neba sploh ne vidiš, saj ga visoki nebotičniki povsem zakrijejo.

11. Ali so njihova mesta čista?

Nikjer še nisem videl bolj čistih mest kot na Japonskem. Da bi zagotovili čim več zelenja v mestih, zasajajo vedno nova in nova drevesa.

12. Ali veš, kaj počnejo Japonci v prostem času?

Prostega časa imajo zelo malo. Bogatejši sloj ljudi igra golf, ostali pa uživajo v piknikih na deželi in

podobno.

Ljubijo izdelavo ikeban in gojenje bonsajev, malih drevesc, ki jih obrezujejo tako, da ne zrastejo več kot nekaj decimetrov visoko.

13. Ali si si kupil kaj zanimivega?

Samurajev meč. Samuraji so v zgodovini Japonske vladali državi, podobno kot smo pri nas poznali graščake. Samurajevi domovi so bili zgrajeni iz lesa, streha je bila iz slame, stene pa iz poslikanega papirja.

RUDNIK ŽIVEGA SREBRA V IDRJI

Idrija, najstarejše slovensko rudarsko mesto, je znana po enem največjih rudnikov živega srebra na svetu. Njegove korenine segajo v leto 1490, ko je neki škafar, ki je v studencu namakal leseno posodo, odkril živo srebro. Na mestu, kjer je legendarni mož odkril rudo, stoji danes najstarejša idrijska cerkev, cerkev Svete Trojice.

Živo srebro je edina tekoča kovina na Zemlji. Uporabljamo jo v zdravstvu za zobne zalivke, v toplomerih in drugih merilnih napravah.

V prenovljenem grajskem poslopju iz 16. stol. na gradu Gewerkenegg je Mestni muzej Idrija. Leta 1997 je bil razglašen za najboljši evropski muzej tehniške in industrijske dediščine. V muzeju smo si ogledali bogato zbirko o petstoletni zgodovini rudnika in mesta, pa tudi stare rudniške stroje in zbirko rudnin.

Ob robu Ahacijevega trga je vhod v Antonijev rov. V nekdanji rudarski prizivnici smo si najprej ogledali diapozitive o petstoletni zgodovini Idrije in rudnika ter o življenju in delu rudarjev. Z rudarskim pozdravom "Srečno!" nas je vodička popeljala v živosrebrno podzemlje skozi enega najstarejših rudarskih vhodov v Evropi. Všeč so mi bili razstavljeni rudniški stroji ter prikaz pridobivanja živosrebrne rude. Najbolj pa mi je bil

všeč nagajivi škrat Berkangelc, ki se je vedno nasmejan prikazal takrat, kadar je kdo od obiskovalcev porinil vagon, poln živosrebrne rude. Rudnik me je navdušil. V petstotih letih so izkopali nad 700 km rogov, to pa je enako zračni razdalji od Idrije do Berlina.

Ogled smo končali v jamski kapeli iz sredine 18. stoletja.

Anže Cunk, 5. č

V STEKLARNI ROGAŠKE SLATINE

Ko smo se s turističnim vlakcem odpeljali v steklaro, nam je vodič povedal nekaj o steklarni in steklarski šoli. Povedal nam je, da je steklaro nastala leta 1927, steklarska šola pa leta 1948.

Poznamo tri vrste izdelave. To so: kristal, kristalin in barvna tehnika. Kristal in kristalin se razlikujeta po tem, da ima kristalin manj prisotnega svinca kot kristal. Barvna tehnika pa je le za olepšavo izdelka.

V steklarski šoli smo si tudi ogledali pihanje stekla, hlajenje in steklarsko peč, ki je vroča vsaj 500 stopinj ali tudi več. Veliko stekla se tudi "ponesreči". Ampak to se vse predela v novo steklo, tako da ni nobenega ostanka. Hlajenje steklenega izdelka traja vsaj osem ur. Za konec smo vstopili v trgovino, kjer prodajajo steklene izdelke. Nato smo se s turističnim vlakcem odpeljali na hrib Bellvue. Izlet mi je bil zelo všeč.

Petra Krumpetar, 5. b

Cankarjevo tekmovanje

Leto 2001 je obeleženo kot evropsko leto jezikov, zato je letošnje Cankarjevo tekmovanje želelo poudariti pomen jezika v današnjem komunikacijsko vse bolj prepletenem svetu. Zato smo spoznavali vrste novinarskega sporočanja, podrobneje pa smo spoznali knjigo Geniji v kratkih hlačah, ki jo je napisal Slavko Pregl.

Na šolskem tekmovanju je sodelovalo 35 učencev iz sedmih in osmih razredov. Bronasta priznanje je doseglo 12 učencev, prvih pet pa se je uvrstilo na vseslovensko tekmovanje.

BRONASTA PRIZNANJA:

Nina Rogelj, 8. c
 Maruša Žerjal, 7. c
 Daša Vervega, 7. a
 Eva Červinski, 8. č
 Nika Beton, 7. c
 Tamara Vidic, 7. b
 Mia Mihelič, 7. č
 Tea Germovnik, 8. a
 Eva Kotolenko, 8. c
 Matija Majdič, 8. a
 Vanja Strniša, 8. a
 Nina Vrhovnik, 8. b

SREBRNO PRIZNANJE:

Nika Beton, 7. c

OBISK

Še zadnje dežne kaplje so tlesknilo na razmočeno zemljo. Nagajivi sončni prameni so hušknili skozi oblake. Narasla Sava je svareče bučala. Med vrbovjem ob bregu se je pretegovalo nekaj zelenega: "Moji dolgi kraki, kako dolgo jih že nisem pretegnil." Iz zelene sluzaste mokrote se počasi izmota pravi pravcati povodni mož. Zmeden se razgleduje okoli sebe: "Le kje sem?" Pogled mu zbegano tava od leve proti desni in nazaj. Končno le prepozna stari del mesta Kranja: Kisselstein, Pungart, Mohorjev klanec. "Prav sem jo

pogodil, to je Kranj. Kar na Zlato polje jo bom mahnil pogledat, če je še vedno tako zlato, kot je bilo nekoč, že zdavnaj." Zelenec vzame pot pod noge in se napoti iskat tisto zlato polje. Sprva lahko, kot bi ga nosil vihar, nato vse bolj upehano premaga strmino. Njegove capaste noge v začetku puščajo za vsakim korakom veliko mokro capasto sled. Na cilj pa pricapa že ves izžet in izsušen. Zaman se ozira za nečim modrim, zelenim, svežim. NIČ. Pa tudi o Zlatem polju z zlatim klasjem ni bilo sledu. Polje, ki je bilo nekoč tako ZLATO, je zdaj megleno, sivo, črno, MRTVO. Samo železo in beton, beton in železo. O zelenem, zlatem niti sledu. Ves obupan se seseda vase. Ko dvigne prestrašeni pogled, kot v megli nenadoma zagleda znano podobo. Ves srečen vzklikne: "France, Prešeren, saj to si ti!" Ustavil se je namreč ravno pred doprskim kipom dr. Franceta Prešerna, ki stoji pred osnovno šolo na Zlatem polju. Prešeren sprva niti ne trene z očesom, ker ne more dojeti, da stoji pred njim prav tisti povodni mož, ki mu je prinesel prvo pesniško slavo. Potem pa najprej pomežikne z desnim, nato pa še z levim očesom, prav po pesniško dvigne košato obrv in z globokim, donečim glasom deklamira: "Od nekdanj lepe... Tako nekako, mar ne?! Zeleni vedomec pa mu sploh ni odgovoril, ker se je spretno gibal v amfibraškem ritmu, celo zaplesal je, posebno tedaj so ga zasrbeli zeleni podplati, ko je zaslišal: In brž pridrveli so črni oblaki... Ob besedah: Le urno, le urno obrni pete, je že tako poskakoval, da dolgih krakov sploh ni bilo videti. Valjal in metal se je po tleh, kričal in rjovel toliko časa, da je nazadnje samo še onemoglo hropel. Prešeren ga je le stežka ustavil. Ko se je povodnjak malo umiril in zajel nekaj sape, je s sunkovitim jecljajočim glasom izdaval: "Umetniško doživetje me je tako prevzelo, da se ni vi'dlo, kdaj da pod noga udar',

plesal sem, kot bi me nosil vihar." "Res te je nosil vihar, in drugega nič. Veš, lepota se ne sliši v hrupu, so glasovi, ki se slišijo samo na samem, v sebi. Samo v popolni tišini najdeš metafore za vse lepo, samo v popolni tišini se zliješ v pesem." Zelenec si maši ušesa: "Zdaj pa že spet ponavljaš SAMOTA, TIŠINA, PESEM. To sem slišal že sto in stokrat, pa še vedno ne vem, kaj bi z njimi. Imam pa že raje svoje HOPSASA in HOJLARI. Sploh pa sem tako izžet, da bo zdaj zdaj po meni, če se malo ne napijem." "O lepem s tabo ni mogoče govoriti, najbrž bo res bolje, da se malo osvežiš. Kar v šolo stopi, zdaj po obilnem deževju je vode povsod dovolj." Komaj je povodni mož pomolil glavo skozi vrata, ga je že zalil obilen val prijetne svežine. Blažen zavzdihne: "Zdaj se počutim kakor doma." V prepričanju, da se ga je SAMO nebo usmilo, zagleda v stropu precejšnjo špranjo, skozi katero veselo curlja. Ko se še malo razgleda, ugotovi, da je takih lukenj in luknjic še obilo in da z vodo v tej šoli ne bo problem. Capal je od enega izvira k drugemu in od ugodja krulil kot prašiček. Nazadnje je zavil še h garderobam v prvem hodniku, kjer se bleščijo trije računalniki. Bleščeča svetloba, leteče slike, čudno škrtanje je prebudilo njegovo radovednost, da je s sluzastim prstom tavnjal po prvi tipkovnici. Tedaj se na ekranu izrišejo rdeče, oranžne, rumene svetlobe, zraven pa se razlegajo čudni, hreščeči glasovi, da povodnjak brezglavo plane skozi vrata: "Prešeren, povodne pošasti, tu, tu za vrati!" "Kaj pa noriš, kakšne pošasti neki, to so računalniki, nekakšni stroji za učenje." Prešeren se je zamišljen zazrl nekam v prazno in s prazni glasom zašepetal: "To, to ni več moj čas, to je čas drugih." Zelenec ga ni utegnil več slišati, ker je že zdavnaj zdirjal na hodnik in divje razbijal po tipkovnici, zraven pa poskakoval od veselja; ta nori svet

KULTURA

mu je postajal vse bolj všeč. Na zlato polje pa je že zdavnaj pozabil...

knjižničarka ga. Metka Tomaževič

KJE SI, URŠIKA ZALA?

Urška je bila za tiste čase res kul pa lepa pa vse, da so fantje kar padali po tleh, ko so jo videli. Njena strast je bil IRC. Po cele dneve je chatala za svojim računalnikom in se menila za razne zmenke, na katere pa sploh ni prišla. Pa enkrat naleti na nekega tipa, ki ji je bil pa blazno zanimiv. Domenita se, da se bosta srečala na avtobusni, kasneje pa šla v McDonald's na hamburger. Toda Urška tokrat ni ostala doma. "Uštimala" se je do potankosti in se odpravila na avtobusno. Postaven mladenič jo je ogovoril in takoj sta se spoznala. Šla sta v McDonald's, a Urška sploh ni jedla. Le strmela je vanj. Fant jo je povabil k sebi domov. Urški se to ni zdelo primerno in izmikala se je z raznimi izgovori. Naposled pa se je le vdala in odšla. Od takrat je ni videl nihče več.

Martin Ambrožič, 7.c

KJE SI, URŠIKA ZALA?

INTERVJU S TEO PISKUR

Tea hodi v 7. c razred. Sodeluje na mnogih področjih, je dobra športnica, za nas pa je zanimiva še posebej zato, ker igra glavno vlogo v gledališki predstavi Kje si, Urška zala. Seveda igra Urško. Predstava je nekaj posebnega, saj je nastala na naši šoli.

Zakaj si se odločila, da boš igrala v skupini Raglje?

Rada igram, pa tudi to ime ustreza neki moji značilnosti – rada regljam.

Koliko oseb nastopa v igri?

V igri nastopa približno osemnajst oseb. Poleg prevzete Urške še vodne vešče, vrtinci, zmaj, kuharji in seveda povodni mož.

Koliko nastopov ste imeli in koliko jih še pričakujete?

Imeli smo okrog deset nastopov, ne vem pa, kolikokrat bomo še igrali. Uvrstili smo se tudi na tekmovanje.

Kako si prišla do glavne vloge in kako se počutiš kot Urška?

Za glavno vlogo se nisem sama odločila. Ko sem prišla na avdicijo za dramski krožek, smo igrali prizore – improvizacije. Učiteljica, mi je takoj rekla, da bom jaz igrala Urško. Urška mi je še kar všeč, včasih pa se počutim odtujeno od drugih.

Ali rada igraš Urško?

Rada igram. Še rajši pa sem igrala na začetku, ker je bilo zame to nekaj novega. Zdaj pa se že preveč ponavlja in včasih se že kar malo naveličaš. Samo vseeno rada igram.

Koliko časa si porabila za besedilo, da si se ga "napiflala"?

Na začetku sem se ga "piflala" pol ure na dan, zdaj pa nič več.

Kako se razumeš s soigralci?

Med seboj se še kar dobro razumemo, čeprav se vsake toliko

časa tudi spremo – bolj za šalo...

Ali si imela na premieri kaj treme?

Na premieri sem imela malce treme, še več pa so je imeli drugi.

Kdo je sešil kostume in naredil sceno?

Kostume so sešili učenci 8. razreda, mojo obleko pa ga. Lunder in še njena pomočnica. Sceno je naredil učitelj g. Bojan Abaza.

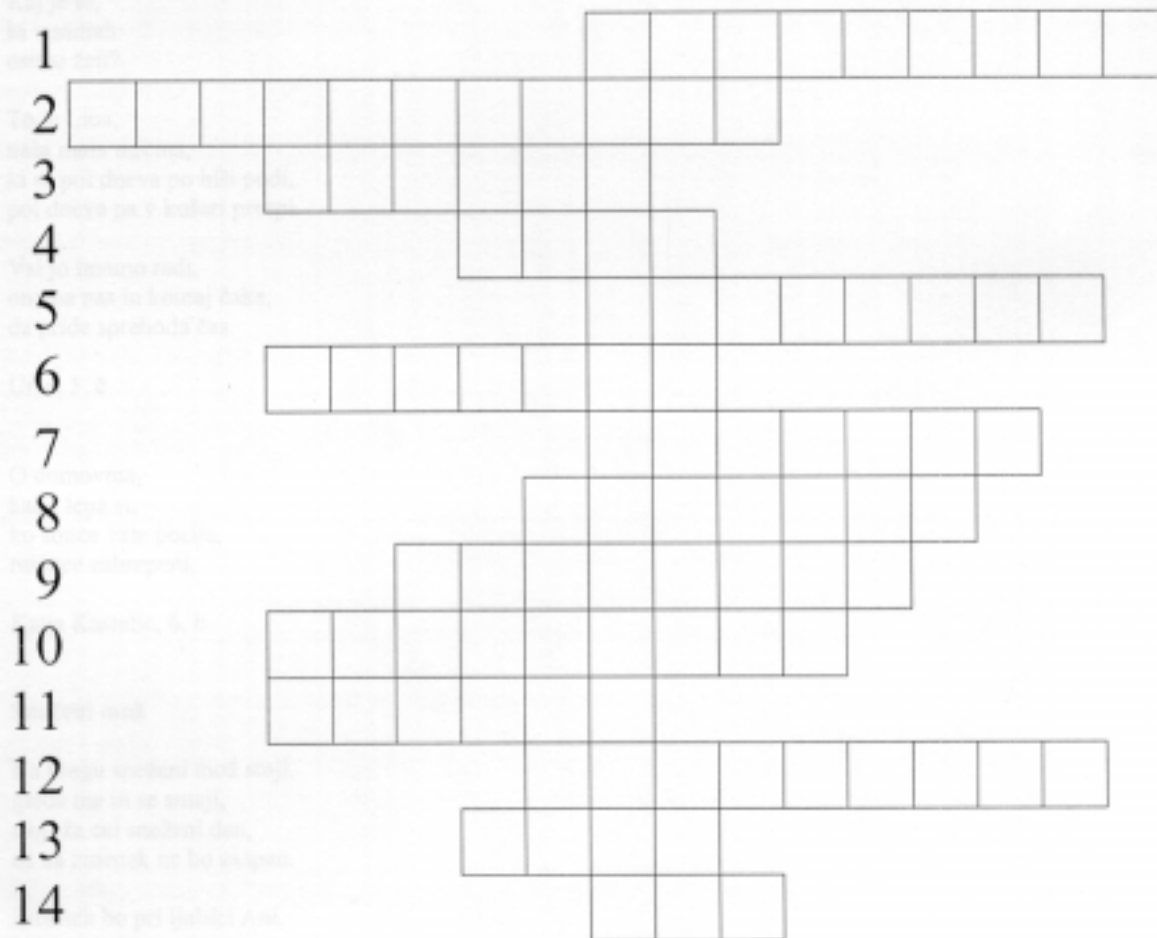
Cirila Zorenč in Edita Pašagić, 6.b

KULTURA

KRIŽANKA

1. Kdor pozira za revije in reklame.
2. Kaj hočejo postati ljudje, ki se preizkušajo na kvizu Lepo je biti...?
3. Ime igralke, ki igra Fato pri TV dober dan.
4. plašna žival.
5. Kaj plačaš na avtocesti?
6. Največji planet v našem osončju.
7. Kdo te na cesti ustavi, če kršiš pravila?
8. Kaj moraš pri igri upoštevati, če hočeš zmagati?
9. V kaj se pogledamo vsak dan?
10. Kam se moraš vpisati, da boš lahko vozil avto?
11. Stvar, s katero režemo papir.
12. Priimek šolskega trenerja za košarko.
13. Žival, ki jo imamo za neumno.
14. Ptič, ki ne leti.

Poezija

Bil je lep dan
kakor iz tvojih sanj.
Srce mi je bilo,
ko hodil si mimo.
A ko šel si drugam,
bil je pozabljen dan.

Katja Ropret, 5. c

Lina

V klobčič zvita
v košari spi.
Kaj je to,
ki v sanjah
osti si želi?

To je Lina,
naša mala mrcina,
ki se pol dneva po hiši podi,
pol dneva pa v košari prespi.

Vsi jo imamo radi,
ona pa nas in komaj čaka,
da pride sprehoda čas.

Urša, 5. č

O domovina,
kako lepa si,
ko sonce vate posije,
mi srce zahrepeni.

Katja Kastelic, 6. b

Sneženi mož

Na bregu sneženi mož stoji,
gleda me in se smeji,
stoji že cel sneženi dan,
da za zmenek ne bo zaspan.

Zmenek bo pri ljubici Ani,
ki stanuje čez goro,
ne vem, kako bo shodil,
toda uspelo mu prav gotovo bo.

Tijana

Mati

Matere vedo,
kdaj se pretvarjaš.

Matere so edine,
ki povejo po resnici,
a bo bolelo.

Matere te imajo
zmeraj zelo rade.

Mateja Gorenc, 6. b

Pomoč

Povsod po Zemlji najdemo ljudi,
ki so potrebni naše pomoči,
živijo lačni, žejni in prestrašeni,
brez strehe nad glavo.

Stopimo skupaj vsi ljudje,
sezimo v žep
in vsak naj daruje
za uboge kakšen dar.

Hrane, vode je dovolj za vse,
a deliti je ne znamo,
nekateri hrane imajo preveč,
drugi pa premalo,
zato zdaj umirajo.

Poslušaj zdaj, Zemljan,
zgodbe teh otrok,
kako se mučijo,
ko delajo ves dan.

Povsod po svetu delajo,
otroci cel ljubi dan,
da lahko preživljajo
sebe in družino.

Ne sedi križem rok, Zemljan,
hitro sezi v žep
in pokaži pravi dar
za tiste otroke,
ki delajo ves dan

tista težka dela.
Naj enkrat v življenju
vidimo obraze
tistih revnih otrok,
ki veseli so našega daru.

Kristjan Roblek, 6. c

Barbika

Barbika je punčka,
stara petnajst let.
Cel dan se češe,
ker nima nič počet.

Poleti kolesari
in rolat se uči.
Pozimi pa se smuča,
saj nove ima smučī.

Minike oblaci,
postava jo skrbi.
Psa na vrvi vlačī,
ji mobilni zvonī.

Tjaša Zalokar, 5. č

Pomlad

Spomladi je najlepše,
ko sonce žari
in vse ozeleni.

Spomladi je najlepše,
takrat je vse zeleno in rumeno.

Spomladi je najlepše,
ko ptice pojo,
ko raste drevo.
Spomladi je najlepše.

Daša Bulatovič

Rimljani

Živeli so Rimljani,
denar so že poznali,
na kože so pisali,
na kamne pa klesali.

Živeli so Rimljani,
Kelte so poznali,
ker Keltov več ni blo,
jih par v grob je šlo.

Daša Bulatovič in Jera Naglič

Samota

Po mračni ulici stopam,
se oziram nazaj,
če ket videm
svojga prjatla.

Nikjer ga ni,
saj je vseen,
sedaj grem lahko
sam še dam.

Petra K., 5. b

Pondelk

Sedim na busni postaji ves premočen,
še mal manka do šole, pa mislm, da ne bo čist točen.
Če me ne pridejo iskat, bom mogu več nardit,
pa ves dan bo šel v rit.

Pride en tamal, pa začne težit, naj spokam stran.
Mu primažem eno, da mu odleti uhan.
Odjoka stran po svoj uhan,
jaz pa čakam na svoj bus usran.

Pa končno pride ta bovn bus,
šofer je živčen kokr topu đus.
Ko mu pokažem mojo zguženo karto,
pa zbuli oči, kokr bi mu zapel sidarto.

Učitelca se dere, ker me ma rada
tolk, kokr ji raste brada.
Povedou sem ji, da je bus zamudu,
pa mi ni vrjela, da sem se sploh zbudu.

Jernej Strniša, 5. a

PROSTO SRCE

Zakaj ne morem biti prost?
Zakaj nisem prost
kot modro nebo, ki nad temi
temnimi oblaki se razpenja?

Zakaj ne morem biti prost?
Zakaj nisem prost,
svoboden kot veter,
ki se s tem listom poigrava?

Zakaj ne morem biti prost?
Zakaj nisem prost,
da bi pisal lahko, kar bi hotel
in o čemer bi hotel?

Hočem biti prost,
zato se zdaj vozim po tej cesti,
še sam ne vem kam,
in upam le, da bom našel,
kar vsako srce išče.

Nejc Lebar, 8. a

PROSTO SRCE

Kaj je lepše od noči, ko tema zastira svet?
To dan je, ko sonce sprosti ti pogled.

Kaj lepše je od reke, ki sanjavo se vije?
To bistri je potok, ki v modri tolmun se izlije.

Kaj lepše je od puščave, kjer pesek oči ti zasuje?
To gozd je, ki življenje poraja in snuje.

Kaj lepše je od dolgega življenja, starosti pekoče?
To svobodna mladost je, ki nosi te, kamor se srecu zahoče.

Matija Majdič. 8. a

KULTURA

NOČEM

Nočem te videti v žalosti utopljenega in zamorjenega,
tako kot sem včasih jaz,
ko mi skriješ svoj obraz,
ko skriješ se in te na spregled več ni.
Nočem te videti v mesečini,
v tisti omamni modrini,
ki znova očara me,
ki tako popolna je kot podoba tvoja,
ki prevzela je čustva moja.

Nočem čutiti, da strlo se ti je srce,
da ti je nekdo naredil gorje,
da sedaj si ves na tleh,
hodiš po neznanih poteh,
tako kot jaz,
ki strl mi je srce tvoj obraz.

Nočem slišati, kako kličeš njeno ime,
kako prevzela je tvoje srce,
kako ne moreš je pozabiti,
kako želiš se v temni noči izgubiti.
In to vse zaradi nje,
ki storila ti je to gorje.

Emma Šolar, 8. a

PTICE

Zakaj ptice tako lahko lete?
... mar brez skrbi je njihovo srce?
Zakaj ptice teko močne so?
... je tako močno njihovo srce?
Zakaj ptice nič ne čutijo?
... kot čutimo bolečino mi ljudje?
Zakaj ptice tako hladne so?
... mar z mislimi tako daleč so?
Zakaj jaz ne morem biti taka ptica?
... mar ljubezen pretežka mi je teža?

Rada bi ujela tvoje misli,
... s tabo mislila.
Rada bi slišala utrip tvojega srca
... s tabo bila.
Rada bi videla poti tvojega pogleda

...s tabo potovala.
Rada bi vedela, kje je tvoje srce,
... in tebe ljubila.

In bila bi kot ptica.

Emma Šolar, 8. a

PESNICA

Dva para oči
vame radovedno strmi.
"Vesna, resnica nas skrbi,
saj ti prava pesnica si."

Kako naj odgovorim,
presenečena strmim,
nama molčim,
svoj dar zatajim.

Sama nisem kriva,
če sem se pesnica rodila,
prav jaz nekoč morda
napisala bom kaj večnega.

Tako videli bodo vsi,
kaj lahko poet stori:
nekaj stihov spremeni
misli veliko ljudi.

Vesna Borković, 5. č

KAJ PA ONI VEJO

Kaj pa oni vejo,
kako pa sploh lahko vejo,
kako se jaz počutim?

Kaj pa oni vejo,
zakaj sem žalostna,
zakaj ponoči jočem.

Kaj pa oni vejo,
zakaj nočem iti na zabavo,
zakaj se ne veselim obiska
prijatelja.

Kaj pa oni vejo,
kako se jaz počutim!

Anita Jerič, 8. a

POMLAD

Sonček se veselo smeji,
kos ponosno na veji stoji,
rožice na livadi cvete,
ptice selivke iz južnih
krajev so prišle.

V gozdu potoček veselo žubori,
medved se iz zimskega sna prebudi,
kmet na polju koruzo seje,
olistale so drevesne veje.

Zakaj?
Zato, ker je že pomlad.

David Pejašinović, 5. č

OSAMLJENA

Vsako noč sanjam te,
saj še vedno ljubim te.

Še vedno spominjam se,
ko prvič poljubil si me.

Vse na svetu dala bi,
da k meni vrnil bi se ti.

Toda vem, da to mogoče ni
in da pri drugi puncu si.

Ko bi le vedel, kako me to boli,
in da se mi življenje brez tebe
nesmiselno zdi!

Danijela Davidović, 7. a

KULTURA

LJUBEZEN

Ljubezen je prijetna,
vesela in tudi boleča.

Če si zaljubljen,
hodiš po oblakih - in si neznansko
srečen.

Ne razumeš tistih, ki niso srečni,
in jih skušaš potolažiti.

A ko te tvoja ljubezen prizadene,
si na tleh - in ne veš, kaj storiti.

Tjaša Crnomarković, 7. a

Čeveljčke je že dobila,
saj včeraj prvič je shodila
Po hiši bomo jo lovili
in na ostre robove pazili.

Matic Lombar, 7. a

LE ČEVLJE SODINAJ KOPITAR

Vsi ljudje se radi kdaj sprostijo,
zato v razne športe se spustijo.
Eni hodijo v hribe,
drugi pa lovijo ribe.

Najbolj leni pa doma čepijo,
pri televiziji se potijo in jezijo.
Nogometna tekma na ekranu se vrti,
zato doma so živčni vsi.

Vsi po čipsu segajo,
se na sodnika kregajo.
Vsak po svoje komentira,
besed prav lepih ne izbira.

“Sodnik ponovno naj pravil se
nauči,”
so soglasno odločili vsi.
“Mi prav gotovo bolje bi sodili -
in naši tekmo kot za šalo bi dobili.”

Klemen Prosenjak, 8. a

ŠOLSKI ZVONEC

Ko šolski zvonec zazvoni,
v razredu še nikogar ni.
Učenci dirjajo sem in tja,
le mali mulec godrnja.

Mulec leni se ni nič učil,
zato je slabo oceno dobil.
Ko pa zvonec drugič zazvoni,
vsak v svoj razred pohiti.

Le mali mulec govori,
zato opomin dobi.
Mulec stoka, godrnja:
“Le kaj bodo rekli doma?”

Jure Šantak, 7. a

NAŠALARA

Kdo se dere, kdo kriči?!
Naša Lara, ki ji zobek ven tišči.

Slina teče na vso moč,
Lara joka se vso noč.

Zdaj je zobek zunaj že,
mi pa smo spočili se.

Ana Šiftar 7.č

LJUBEZENSKA ZGODBA

Cirila Zorenč ZAKAJ SI TU?

Čakala ga je. Mimo nje so hodili ljudje in ura v zvoniku je odbila osem. Po glavi so ji rojile čudne misli. Zakaj ga ni? Ali ima drugo? Ali je bolan? Ali pa ŽE VE? "Jana," je zaslišala za hrbotom. Prišel je. "Tom," je zavzdihnila. Objel jo je. Izvila se mu je iz prijema. Naj mu pove ali ne? Jo bo pustil? "Tom," je začela. "Ja?" je vprašal in se obrnil k njej. "Ah, nič." Zakaj nisem zbrala dovolj poguma? Pa saj mu bom povedala. Ampak ne še sedaj. Ne danes.

1. poglavje

Potihoma je odprla vrata. V kuhinji je gorela luč. Ura na kamini je kazala polnoč. "Kdo je tam?" je pomislila. Pogledala je skozi obledelo zaveso, ki je služila namesto kuhinjskih vrat. Za mizo je ob soju sveče sedela mati. Z roko si je podpirala glavo. "Kako je zgarana," je žalostno pomislila Jana. Le medlo se je še spominjala brezskrbnih dni, ko so živeli v veliki hiši v predmestju, vsi skupaj, veseli in srečni. Sedaj pa... oče je izgubil službo, denar za brezposelne pa je takoj zapil. Iz velike hiše so se preselili v borno stanovanje v bloku. Mati je bila tajnica. Denar je porabila za otroke. Jana je vedela, da ji je težko. Prej je bila vajena dobrin, sedaj pa... "Jana," se je zaslišalo izza mize in prekinilo njeno sanjarjenje, "kje si bila tako dolgo?" Jana je vedno težje ostajala doma. Ni prenesla pogleda na revščino, poleg tega pa... pa bi lahko kaj opazili. V materinih očeh je zagledala solze. "Oh, mama," je vzdihnila. Nekaj časa sta bili tihi. Nato sta počasi, kar za mizo zaspali.

2. poglavje

Zjutraj je Jano prebudila budilka. Ura je bila osem. "Kaj!" je kriknila. Hitro se je oblekla in umila ter zdirjala v šolo. Prispela je deset minut prepozno. Potrkala je in vstopila v razred. "Spet zamujaš, Novakova," je rekel učitelj matematike Verber, "naj slišim, kakšen izgovor si boš izmislila danes!" Jana je zardela gledala v tla. Na sebi je čutila poglede sošolcev. "Pustite jo, vsakomur se enkrat zgodi," se je končno zanjo potegnila prijateljica Neja. Verber jo je jezno ošinil, nato pa je začel dalje razlagati snov. Jana se je usedla in hvaležno pogledala Nejo. Le-ta se ji je v odgovor nasmehnila. Vedela je, kako je pri njih. Matematika je minila kot v sanjah. Tudi pri zgodovini ni bilo nič boljše. Kaj jo zanima Julij Cezar, če pa pod srcem nosi njega! V sebi ima majhno kepico, a vendar živo, ki se premika in čuti in ne ve, da ni zaželen. Potrebuje ljubezen. "Zopet sanjaš, Jana!" je vzkliknila učiteljica. "Zakaj vendar..." Odrešil jo je zvonec. Hitro je pograbila torbo in stekla iz razreda. In sedaj telovadba. Imeli so tek na tristo metrov. Učiteljica je zabodeno ogledovala Jano in vzkliknila: "Malo hitreje, punca, saj vendar nisi noseča!" Nato se je zasmejala. Jana si je zaželela, da bi vzkliknila: "Sem, sem!" Lahko je čutila, kako se premika. Postajala je okornejša. Ob zbadanju sošolk, da se je zredila, se ni več nasmejala. Obupano je ogledovala izboklino na trebuhu. Prej oprijete obleke je zamenjala z ohlapnimi. Komu naj zaupa? Mami noče povzročati dodatni skrbi. Že z očetom ima dovolj težav. Neji?" Ne bi bila ogorčena? Kako se ji je lahko to zgodilo? Tomu? Bi jo pustil? Vsa ta vprašanja so ji švigala po

glavi. Ni opazila, da ne teče več. Vse, učiteljica, steza in štadion, se je začelo vrteti in padla je v temo. Ko je odprla oči, je nad sabo zagledala zaskrbljene obraze sošolk in zaslišala vzklike: "Že gre, zdravnica prihaja!" "Zdravnica," jo je prešinilo, "ne sme me videti, vedela bo!" Postava v belem se ji je vse bolj približevala. "Vse je v redu," je rekla Jana. Nenadoma so ji noge klecnile in Neja jo je prestregla. "Le domov bi rada šla." Le s težavo se je privlekla do doma, čeprav je bil blok, kjer je stanovala, od šole oddaljen le štiristo metrov. Doma se je vrgla na postelj in zaspala. Sanjala je, da ji je trebuh vse bolj rasel in rasel, dokler se nazadnje ni razpočila. Iz trebuha je skočil majhen dojenček in tožil: "Zakaj me ne maraš, zakaj sem tu?" Okoli njega so stali sorodniki, prijatelji, sošolci in učitelji. Srepro so gledali, zmajevali z glavami in spraševali s shrlljivim glasom: "Zakaj, Jana?" S krikom na ustnicah se je prebudila. "Zakaj?" si je mislila. "Zakaj ravno jaz?"

3. poglavje

Naslednji dan se je Jana odpravila v knjižnico. Po dolgotrajnem iskanju je končno našla knjigo o nosečnosti. Usedla se je za mizo in odprla prvo stran. Imela je občutek, da jo vsi opazujejo, ko pa se je ozrla, je videla, da poleg stare knjižničarke in nekaj zagrizenih študentov, k iso brali knjige o matematiki, fiziki in kemiji, razen nje v knjižnici ni nikogar. Zopet je pogledala v knjigo. Notri je pisalo: Splav je možno narediti do tretjega meseca nosečnosti. Jana se je zamislila: "Ne morem ga več odstraniti. Tudi če bi hotela, ne. Pa saj ga ne bi mogla. Kljub vsemu je sad moje ljubezni s Tomom. Brala je naprej. Nosečnost pri

LJUBEZENSKA ZGODBA

najstnicah je kar pogosta. V tem primeru je najbolje, da se zaupajo kakšni odrasli osebi, ki jih bo razumela.

Jana je s tleskom zaprla knjigo. "Le kdo bi me razumel?" je pomislila. Vstala je in vzela knjigo v roke ter je nesla k izposojevalnemu pultu. Zardelo jo je podala knjižničarki. Ta pa, vajena sramežljivih deklet, jo je le ošinila izza debelih očal in vpisala knjigo v računalnik. Jana se je na hitro poslovila in zdirjala domov. Ko je prišla domov, je vzela knjigo v roke in jo še enkrat prebrala od začetka do konca. Pri branju jo je zalotila mati.

"Za vsak slučaj..." je začela Jana. "Vem," jo je prekinila mati, "previdnost ni nikoli odveč." Nato jo je objela in poljubila na čelo. "Ne daj se zapeljati, hčerka moja," ji je šepnila v uho. Nato je počasi odšla iz kuhinje.

4. poglavje

Jano je prebudil trušč, ki je prihajal iz dnevne sobe. Obula si je copate in oddrsala tja. Tam je bil oče. Po obrazu se mu je videlo, da je pijan. Okoli sebe je metal vse, kar mu je prišlo pod roke. Stole, mizo in celo mamino kristalno vazo, ki je ostala še iz boljših časov. Jana jo je s težavo prestregla. Postavila jo je na varno. Tedaj je zagledala mater. Stiskala se je v kotu in objemala Janinega mlajšega bratca Grega. Oče se jima je vse bolj približeval. Tedaj je nekaj v Jani popustilo. Ihte je stekla k očetu. Zavpila je. "Pusti ju, pusti ju! Že tako nam prizadevaš toliko hudega. Zaradi tebe nimamo več hiše. Zaradi tebe nismo več srečni!"

S pestmi je tolkla po njem. Prijel jo je za zapestji in zagrmlal: "Utihni! Misliš, da ne vem, kaj si storila, misliš, da ne vem..."

Jana je zavpila. Iztrgala se je očetu, pograbila mamin plašč in zdirjala

skozi vrata. Zunaj jo je presenetil sneg. Prebijala se je skozi razmočeno plundro. Zeblo jo je v noge in ni vedela, kdaj je izgubila copate in je bosa hodila skozi sneg. Postajalo ji je vseeno za vse. Ničesar več ni mislila. Mestne luči so izginile za njo in pred njo se je razprostiral gozd. Otrok v trebuhu je brcal, Jana pa se je od onemoglosti zgrudila v sneg. Tako, nezavestno, jo je kmalu našel lovec, ki je nastavljal pasti.

5. poglavje

Jana je ležala v postelji. Ko je odprla oči, je nad sabo zagledala sklonjen Nejin obraz.

"Kje sem?" jo je vprašala.

"V bolnici. Ali si znorela, da greš sredi zime bosa ven? Pljučnico imaš," ji je resno odgovorila Neja. Jana se je počasi začela spominjati posameznih stvari. Očeta, ki je kričal, mame z bratcem v kotu in še peklenškega mraza, vetra, nato pa le še teme. "Kako sem prišla sem?" je Jana zopet vprašala Nejo.

Neja je začela pripovedovati: "Nezavestno te je neki lovec našel pri gozdu. Odnese te je domov in nato naravnost v bolnišnico. Od tu so poklicali tvoje starše, saj so bili v plašču mamičini dokumenti."

"Saj res! Kaj pa mama pa Grega! Jima je oče kaj storil?" Jana je razburjeno skočila pokonci.

Bolniška sestra se je takoj oglasila: "No, no, ne razburjaj je preveč, če ne, boš morala oditi." (To je bilo namenjeno Neji.)

Potisnila jo je nazaj na posteljo in Neja je nadaljevala: "Nič jima ni. Grege je stekel po sosedo in skupaj so ukrotili očeta. Mati se sedaj pogovarja z zdravnikom, oče pa je odšel na zdravljenje alkoholikov. Nič se ne čudi," je dodala, ko je Jana začudeno odprla usta. "Tako zelo mu je bilo žal vsega, da je sam predlagal. Močno voljo ima, gotovo mu bo uspelo. Sicer pa, najvažnejše je, da

boš obdržala otroka!"

"Otroka!" je vzkliknila Jana. "Torej že veste... Kaj je rekla mama?"

"Najprej je bila presenečena, sicer pa je že dolgo nekaj slutila. Otroka bo pazila ona, da boš ti lahko nadaljevala šolanje."

Nenadoma je Janin Obraz prešinila temna senca. Vprašala je: "Kaj pa Tom, ali on že ve, da pričakujem njegovega otroka in da..."

Jana je utihnila. Ob vratih je stal Tom. Iz zaprepatenega izraza na njegovem obrazu je vedela, da prvič sliši za to. Obrnil se je in stekel stran. Jana se je krčevito oprijela blazine in zaihtela: "Tom, oh, Tom!" Na laseh je začutila Nejin roko.

6. poglavje

Naslednji dnevi so minevali v mrzličnem pripravljanju na dojenčka, čeprav je bilo do roka še cel mesec. Veselje ob očetovi ozdravitvi in dojenčku ji je kalila le misel na Toma, vendar jo je potlačila globoko v podzavest. Trebuh ji je vedno bolj rasel in ni več mogla skrivati nosečnosti. Mati ji je kupila nekaj nosečniških oblek. Z Nejo sta hodili po mestu in se smejali zgroženim in sočutnim pogledom, ki so pogledovali za njima.

Nekaj časa pa je Jana preživela sama. Mislila je na otroka in na tišino v stanovanju, ki jo bo prav kmalu napolnil otroški jok. Ogledovala si je oblekice zanj in si predstavljala njegove prste, rokice, nogice, vse majhno in nebogljeno. Vedela je, da nikoli več ne bo tako kot prej.

Pri vratih je pozvonilo. Stekla je odpret. Na pragu je stal Tom. V rokah je držal šopek vrtnic.

"Oprosti, oprosti za zadnjič," je tiho rekel. Previdno jo je objel.

"Ne bom te zapustil," ji je šepnil v uho.

MODA

MODA

To leto je v modi veliko barvnih karov, zato so na tem modelu najbolj poudarjeni karo dodatki: karo klobuček, okrog vratu v enakih odtenkih karo dodan šal in karo oprijete hlače, ki se na koncu razširijo z dolgim prerezom. Pullover ali majica naj ne bo v karu, pač pa v barvi, ki se ponovi v vzorcu. Le tako bo prišlo do izraza. Barv karo je veliko, zato bi lahko kombinirali tudi v drugih barvah in kombinacijah.

Manca Pogačar, 6. b

1. Ta model obleke je preprost, vendar eleganten. Majica ima modni vzorec in rokave na zvon. Krilo je zelo dolgo in ob straneh preklano. Obleka je za posebne priložnosti, kot je maturantski ples ali valeta.
2. Obleka je elegantna s črtami in z rokavi na zvon. Je modne oblike in dolžine. Ker je zelo elegantna, je primerna za romantične večere ter za sprehod po mestu.

Manca Pogačar 6.b

3. Obleka je zelo preprosta, modnih barv, ki so ravno pravšnje za vroča poletja. Top je kratek, raznih barv. Krilo je elegantno, v eni barvi, ob straneh pa je preklano. Lahko jo nosite za večerni potep, primerna pa je tudi za v diskoteko.

Napisala: Katja Ropret, 5. c

Narisala: Daša

FILMSKI MARATON

VERTIKALA SMRTI (VERTICAL LIMIT)

Ameriški film, 2000

Režija: Martin Campbell

Igrajo: Chris O'Donnell, Bill Paxton, Robin Tunney, Scott Glenn
Pustolovska drama

Peter in Annie sta brat in sestra, ki sta med plezanjem izgubila očeta. Ponovno se srečata med plezanjem na vrh gore K 2, kjer še nihče ni preživel. Ann slovi kot najboljša plezalka, Tom, ki jo bo spremljal, pa kot najboljši plezalec vseh časov. Na vrh naj bi se povzpela skupaj z Elliotom Vaughnamom, ki je tudi izreden plezalec in precej znan. Napovedano je lepo vreme, tovseeno naletijo na hudo nevihto. Tom pravi, da je neverno in da bi bilo bolje, če bi se vrnili. Toda Elliot vztraja pri tem, da bodo priplezali na vrh. Medtem jih zasuje plaz. Vsi trije obtičijo v zamrzli jami...

Peter, Annin brat se skupaj z reševalci odpravi na reševalno akcijo. Medtem se seveda dogaja cel kup napetih reči: Zasuti v jami zbolijo za neko smrtno nevarno boleznijo. Tom umre, Ann in Elliota Peter sicer najde, toda uspe mu rešiti samo sestro, Elliot skupaj s Petrovimi spremljevalci umre, od glavnih junakov preživita samo brat in sestra. Film mi je bil zelo všeč, saj je pustolovski in zato še bolj zanimiv. Najbolje se mi je zdelo to, da reševalna ekipa ni hotela odnehati niti za ceno lastnega življenja.

S tem so izpričali veliko človeško požrtvovalnost in solidarnost s ponesrečenimi.

Bilo je super in če se film slučajno vrne na naša platna, vam toplo priporočam, da si ga ogledate.

Tina Pavlova, 7. a

DAJMO, PUNCE (BRING IT ON)

Ameriški film, 2000

Režija: Peyton Reed

Igrajo: Kirsten Dunst, Eliza Dushku, Jesse Bradford, Gabrielle Union, Clare Kramer, Nicole Bilderback, Nathan West
Romantična komedija

Zgodba se dogaja v navijaških skupinah. Najbolj znana skupina, ki se imenuje Bikice, je že večkrat zmagala. Voditeljica skupine je najprej Rdečka, ki pa prepusti svoje mesto Torrance Shipman. V ekipo pride novo dekle, Missy, ki ima brata Cliffa. Ta sčasoma postane Torrance zelo všeč.

Missy ugotovi, da je plesna točka, ki so jo že tedne vadili za nastop, ukradena. Črnski skupini Deteljice. Tako morajo Bikice sestaviti novo plesno točko. Zato najamejo koreografa. Na nastopu pa se popolnoma osmešijo, saj je koreograf prevarant, ki po vsej državi prodaja isto nastopno točko.

Bikice vseeno dobijo še eno priložnost in začnejo z delom. Medtem se Torrance poveže z Missy in se zaljubi v njenega brata Cliffa. Zapusti svojega dotedanjega fanta, saj jo je le-ta prevaral. Plesne vaje se nadaljujejo in tekmovanje se vedno bolj bliža. Pred Bikicami nastopi veliko uspešnih skupin. Občinstvo je navdušeno, sodniki pa še bolj. Bikice so na vrsti. Njihova nova točka je super, tudi sodniki so takega mnenja. A na koncu so prvo mesto osvojile Deteljice, ki so si s svojim trudom to tudi zaslužile. Bikice so bile druge. Ekipi sta si čestitali in se pobotali. Film mi je bil zelo všeč, bil je zabaven, tudi romantične je bilo precej. Najboljše pa so se mi zdele plesne točke, saj obožujem ples!

Tina Pavlova, 7. a

ANŽE BOŽIČ

Ste prepoznali fanta z očali, ki se s svojo klapo sprehaja po hodniku? Ne?! Seveda, saj mu ne piše na nosu, da je eden najbolj obetavnih kranjskih kitaristov, da ima v žepu (ali v omari ali v predalu ali na steni - saj ni važno) plaketo za prvo mesto na mednarodnem tekmovanju kitaristov v Italiji... Pa to seveda ni njegova edina zmaga. A pojdemo lepo po vrsti.

Osebna izkaznica

Ime: Anže

Priimek: Božič

Nebesno znamenje: riba

Rojstni dan: 7. 3. 1986

Naj šport: košarka

Naj hrana: pomfri

Naj pijača: multi sola

Naj film: The Mask

Naj igralka: Pamela Anderson Lee

Naj skupina: Red Cool Chilli Pepers

Geslo: nima

Kdaj si prvič segel po kitari?

Pred sedmimi leti. Kar tako, za hec, povsem spontano.

Se ti zdi kitara moški inštrument?

(Smeh) Ne.

Ste v družini glasbeniki?

Ne.

Kaj najraje igraš?

Ja, kitaro! (Smeh)

Nisem mislila tega. Katero zvrst glasbe?

Hja, če se da, kakšno pesem, ki jo kdo poje, sicer pa so mi pri srcu angleške skladbe.

Kdo te uči?

Nataša Bogataj.

Koliko časa porabiš za vaje? Kako vadiš?

Tako, da nekajkrat preigraš skladbo, nato pa vadiš samo določena mesta. Vaje vzamejo kar dosti časa. No ja, kakor kdaj (smeh).

Kako se uvrstiš na mednarodno tekmovanje?

Profesorica predlaga, potem pa se odločimo, ali gremo ali ne. Ker dobro in kvalitetno delamo med letom, so taki tudi rezultati na tekmovanjih.

Kako potekajo tekmovanja?

Najprej dolga vožnja iz Kranja do Moncailerija v Italiji. Po poti se hecamo s frendi, najboljši je Elvi, pa čas nekako mine. Vozimo se od sedem do devet ur, odvisno od prometa. Poiščemo hotel, prespimo, vadimo, tekmujemo, čakamo na rezultate. Potem gremo na pijačo (samo sokce, se ve!), pa zvečer se malo zabavamo, no, tako nekako gre vse skupaj.

Ali rad nastopaš in tekmuješ? Imaš tremo?

Ja, tko no. Nekaj srednjega. To je kot nekakšno preverjanje. Da pokažeš folku, kaj si se naučil, kaj znaš. Da se primerjaš z drugimi. Da vidiš, kje si. In da nisi vadil zastonj. Glede treme pa: nimam je. Kar je precej čudno. A imam svoje metode: ne gledam publike, se mi ne zdi priporočljivo.

Vzornik?

Ga nimam.

Kaj ti pomaga preživeti težke trenutke?

Sploh nimam takih trenutkov.

Kaj delaš v prostem času, če ga kaj imaš?

Mam prostega cajta dost. Kolkr hočeš. Kva delam? Košarko igram, spim (smeh), gledam televizijo, pa na računalniku visim. V glavnem to.

Igraš košarko?

Tako, občasno.

Ali imaš v šoli status glasbenika?

Ja, hm, nekaj takega, menda status nadarjenega učenca ali kakor že temu pravijo.

Mimo so že informativni dnevi.

Kam greš po osnovni šoli?

Ja, na gimnazijo. Kranjsko seveda.

Kdo ti popestri dneve doma, brat, sestra, hišni ljubljencek?

Ja, mam sestro, pa psa ...sestro za psa! Ah ne! Sestri je ime Urša, psu pa Temi in je beli višavski terjer.

Če bi se še enkrat rodil, kaj bi spremenil v svojem življenju?

Nič, prav nič.

Če bi bila jaz dobra vila in bi ti lahko uresničila tri želje, katere bi bile?

... da bi šel na tekmo Lakersov, ...eemmm, ...da imaš voljo.

(Protinapad) Kaj bi si pa ti želela?

Ja, jest samo sprašujem in ne razmišljam o svojih željah. (folk iz ozadja) Sej on tud ne!

Ampak največjo željo pa vendar imaš?

(Smeh, smeh, smeh)

(Folk iz ozadja): Da bi se ta intervju že enkrat končal!

Ko boš velik, boš ...

Še ne vem. Bo že kaj nanoslo. Lahko bi bil kaj pomembnega.

Politik?

Ja, to lih ne...

Ravnatelj?

Ja, kar v redu; osnovne al pa srednje šole.

GLASBA

Izpolnitev največje želje: konec
intervjuja.

**Tvoje sporočilo odhajajočega
osmošolca za bralce Krika?**

Fajn se mejte pa tko. Bodite vedri, na
stvari glejte lepo, pa bo!

**Najlepša hvala, še veliko uspehov
in srečno v srednji šoli!**

Daša Vervega, 7. a

MARŽORETKE

Na prireditvah tudi pri nas večkrat
vidimo dekleta v uniformah s kratkimi
krilci, kako strumno korakajo in
plešejo po taktih godbe. SUZANA
ĐUKANOVIĆ, učenka 6. č, ja članica
take skupine.

Kako si se znašla pri maržoretkah?

Šla sem v plesno šolo Urška in tam
dobila prijavnico za maržoretke. In
potem sem jo seveda izpolnila in
oddala. In zdaj treniram in že tudi
nastopam.

**Ampak pot do nastopa je najbrž
dolga?**

Seveda. Najprej je treba pošteno
trenirati. V skupini nas je trinajst,
trenira nas Ema Zalezina, treniramo
uro in pol, enkrat na teden.

Na kakšno glasbo nastopate?

Na koračnice, pa tudi na tehno.

Ali veliko nastopate?

V dveh letih sem nastopila
sedemkrat, in to na različnih
otvoritvah. Ko treniram, se počutim
sproščeno, kadar pa nastopam, imam
malo treme.

**Kaj ti je najbolj všeč pri
maržoretkah?**

Da se zmeraj zabavam...

Maja Penezić, 7. a

Glasbena lestvica

DOMAČA LESTVICA

1. Društvo mrtvih pesnikov:
Me že ma, da bi te
2. Sound Attack: Ko te ni
3. Klemen Klemen: Keš pičke
4. Nude: Narobe svet
5. Tinkara Kovač: Sonce v
očeh
6. Sebastian: Hočem te nazaj
7. Karmen Stavec: Ostani tu z
menoj
8. Nuša Derenda: Ne, ni res
9. Niowt: Freak
10. Kingston: Lunapark

TUJA LESTVICA

1. Eminem: Stan
2. Crazy Town: Butterfly
3. Shaggy: It Wasn't me
4. Jeniffer Lopez: Love don't
Cost a Thing
5. Outcast: Mrs. Jackson
6. Christina Aguilera & Ricky
Martin: Nobody Wants To
Be Lonely
7. Britney Spears: Don't Let
Me Be the Last to Know
8. Dido: Here With Me
9. Backstreet Boys: The Call
10. LeAnn Rimes: Can't Fight
the Moonlight

Na košarkarski tekmi

V petek, 22. septembra, smo se odpravili na košarkaško tekmo. Tekma se je pričela ob 20:30, od doma pa smo odšli ob 19:15. Svojega jeklenega konjička smo parkirali v Tivoliju. Ko smo prišli v dvorano, so bili v njej že policisti, varnostniki, gledalci, sodnika, komisija in seveda nekaj otrok. Sedeli smo na tribuni D v 21. vrsti. Točno ob 20:30 se je pričelo zares. Prišli so košarkarji. Najprej UNION OLIMPIJA, nato pa še CIBONA. Pri naših so igrali Brezovec, Kovačič, Golemac, Bečirovič, Kotnik, Jordan, Modrić, Arsić... Pri Ciboni pa so igrali Longin, Kuc, Cesar, Prkačin, Lec, Džidić, Awojobi, Mamić... Izid je bil 90 : 95 za Cibono. Tekmo si je ogledalo 1500 gledalcev. Sodnika sta bila Povše in Turk, oba iz Ljubljane. Kljub izgubi naših mi je bila tekma zelo všeč, saj sem bila prvič na takšni tekmi, kjer so igrali naši popularni igralci. Imela sem se zelo lepo.

Petra Krumpestar, 5. b

NAŠE NAVIJAČICE

Biti navijačica je zadnje čase zelo "in". Nekaj let nazaj smo jih gledali samo v ameriških filmih, sedaj pa prav veselo poskakujejo tudi po naših športnih dvoranah in igriščih. Posebej za vas, dragi bralci Krika, smo povprašali DANO FARTEK, da nam iz prve roke pove vse o navijaški skupini.

Kaj počne navijaška skupina?

Navija, da fantje bolje igrajo, in popestri odmore publiki.

Kako ste postali trenerka navijačic?

Najprej sem učila jazz balet v Stražišču, nato pa smo se s košarkarji dogovorili, da dodamo košarki še

ples in punce.

Kaj ste po poklicu?

Še študiram, in sicer medicino.

Kako izberete dekleta, ki želijo postati navijačice?

To so punce, ki rade plešejo in se želijo priključiti skupini. Nato pridno hodiš na treninge in počasi postaneš navijačica skupine "Nore miške".

Kakšne lastnosti moraš imeti?

Biti moraš vesela, ne sme te biti sram, rada moraš plesati, verjeti moraš, da lahko vse narediš.

Kako je s treningi?

Treniramo dvakrat na teden; pol ure se razgibavamo, nato se učimo novih plesnih prvin. Za učenje enega plesa oz. nastopa rabimo štiri treninge, nato pa ponavljamo in pilimo na vsakem naslednjem treningu.

Ali morajo dekleta same kupiti drese?

Ne. Stroški za nakup so že vključeni v mesečno članarino, ki znaša 2000 SIT.

Ni prav poceni, preveč drago pa tudi ne.

Ali navijačice res pripomorejo k zmagi?

Ko se fantje navadijo, da punce za njih navijajo in spodbujajo publiko, gotovo igrajo bolje.

Tjaša Crnomarković, 7. a

INTERVJU – RAJKO TAVČAR

Intervjuvala sem nogometaša Rajka Tavčarja. Igra v Nemčiji v klubu 1. FC NURENBERG ter trka na vrata slovenske reprezentance. Pri tem mi je pomagal sosed David Svoltjšak, ki je njegov nečak.

1. Kdaj ste začeli igrati nogomet?

Nogomet sem začel igrati s petimi leti.

2. Kolikokrat na teden trenirate?

Vsak dan po dvakrat razen nedelje (takrat pa je tekma).

3. Koliko časa traja trening?

Trening traja od dve uri in pol do tri ure.

4. Ali so treningi naporni?

Včasih so, včasih pa tudi ne.

5. Kdo je vaš trener?

Moj trener je Klaus Augeuthaler.

6. Kako se razumete z njim?

S trenerjem se razumem zelo dobro.

7. Kako se razumete s soigralci?

Z nekaterimi zelo dobro, z nekaterimi pa slabše.

8. Kako pridobite kondicijo?

Kondicijo pridobim s tekom in predvsem z vadbo.

9. Kaj mislite o poživilih?

O poživilih nisem še nikoli razmišljal in me tudi ne zanimajo.

10. Imate kaj prostega časa?

Kar veliko in izkoristim ga pred televizijo – doma na kavču.

11. Ali ste poročeni?

Ne, zaenkrat še ne.

12. Kakšne spomine imate na osnovno šolo?

Spomini so kar lepi. Zmeraj sem bil najmanjši pri "najtamanjših". Moj uspeh je bil kar dober. Hodil pa sem v OŠ BAZE/LESSCHULE v Munchnu.

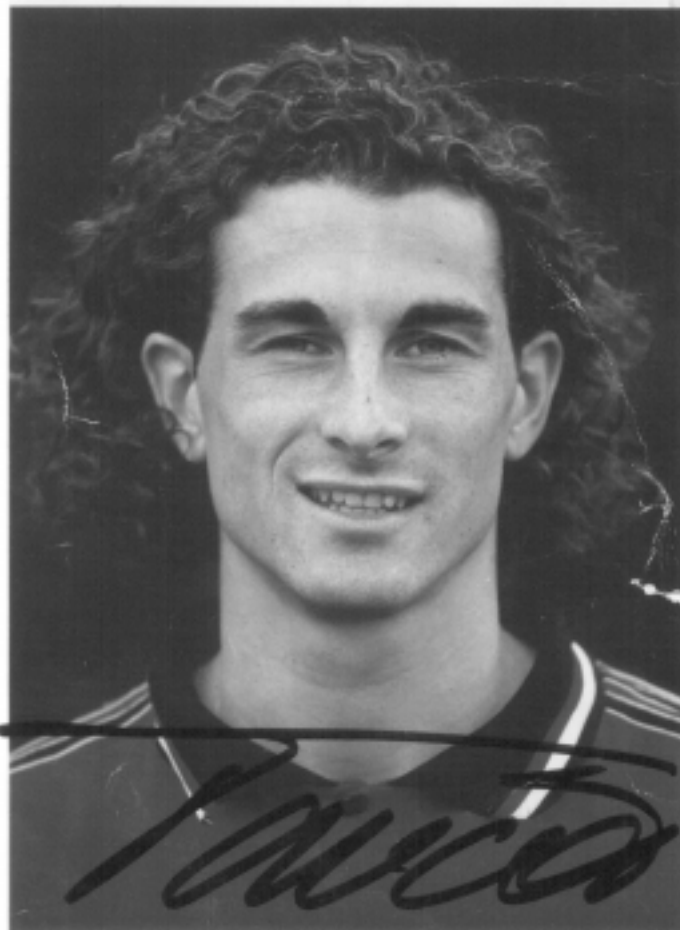
13. Kdo je vaš nogometaš vzornik?

To je Zinedine Zidane.

Intervjuvala Anja Jakše, 5. b

Rajko Tavcar

RAZVEDRILO

TESTI

KAKO DOBRO POZNATE SVOJE DUHOVNE IN MORALNE MENTORJE (= UČITELJE)?

Pri biologiji smo se učili, da ima vsak človek drugačno barvo glasu. Če bi slišali samo njegov glas, bi vedeli, za koga gre.

Vsak človek pa ima tudi svoje izbrane in priljubljene besede, ki jih večkrat ponavlja. Naj bo torej ta test za moje sotrpine, če bodo znali ugotoviti, s katerimi besedami nas navadno naši nadrejeni osrečijo. In če ste samo z enim ušesom prisotni v šolski klopi, naloga sploh ni težka!

1. A ma kdo še kej za vprašat? Nič, vsi vse znate?! FAJN. Med odmorom nimate kej na hodniku delat!

2. Dejte no, deset minut ste porable, da ste se preoblekle! Še eno minuto imate cajt, drugače vpisujem...

3. Kokrat sem vam že reku, da pri mojem predmetu ni treba vstajat! A misliš, de imam jest oči uzad?

4. Klicaj, klicaj, klicaj! Tega ne zahtevam jest ... nisem se jest tega spomnla. To še ni matematika, to je šele računstvo, šele računstvo!

5. Uhhh, dej oken zapri, sej vam bojo še možgani zaribal. Bog te je dal, da ne rečem, kdo te bo vzel! Vi ste tak kot bohinjski sir. A veste, kakšen je (naredi krog z roko): ma taaake lukne! Ti sunce na špag, ke mam pa zdej to?!

6. No, hmm, k ste pa napisal, pa potegnite dve puščici: eno levo, drugo pa desno

7. To so včasih jemal, zdej pa pravijo, da je za osnovno šolo pretežko!

8. No, vstane se, no! Šparite energijo za pol! K jest pridem, še ne pomen, da lohk začnete govort!

9. Tega namo pregledval. To je samo za ta bolše. A ma kdo kej za vprašat?

10. Drugič zvezke prneste, k bom sprašvala. Če me kdo kej za nalept, bo ZU dobil.

11. Pejt sem, no. Dej ta tretga dol. Ne tega! TRETGA! No, hvala.

12. Ne me držat zdej za besedo. Zdej se vam bom pazladal.

13. Kdor govori, podpis dobi!

14. Čenčare, čenčare!

15. A jest, a lih mene si najdla?

16. A maš knjigo? A jo nauš vzel? Če ne, pa kr ven! No, moj сосед ...

17. Najpri se pudpište. Pa ne še prižigat, a sm vam že reku?!

18. Punce, ve ste pa čist blede, pejte mal na zrak!

19. Kr za odbojko pripravte. Joj, kuko me dons križ boli...

20. Vse je odvisen od tega, kolk ma zicledra, pa kolk sem sposobn zdet pa knige luftat...

OČENJEVALNA LESTVICA:

18 do 20 točk: ODLIČNO, šolo in učitelje imaš v malem prstu!

15 do 17 točk: PRAV DOBRO ti gre, kar tako naprej.

12 do 14 točk: DOBRO, vendar se malo zamisli nad sabo.

9 do 11 točk: ZADOSTNO, ali hodiva na isto šolo?
????????? : NEZADOSTNO - ne obstaja.

Rešitve (ne preberite jih takoj, saj ne delate domače naloge!)

1. Marjana Sitar, 2. Mojca Škarabot, 3. Bojan Abaza, 4. Lea Žumer, 5. Daša Fabjan, 6. Breda Šumi, 7. Božena Bogataj, 8. Nino Verber, 9. Danica Toporš, 10. Nataša Koblar, 11. Tatjana Martinuč, 12. Marjan Mohorič, 13. Marija Knapič, 14. Irena Godnič, 15. Mojca Smerke, 16. Metka Tomažević, 17. Andrej Koložvari, 18. Lojze Kogovšek, 19. Boris Holy, 20. Alfonz Potočnik.

Test sestavila članica društva
POZNAMO VAS KOT SVOJ ŽEP

TEST SKOZI LETNE ČASE

Ali poznate letne čase?

Srce narave bije v ritmu letnih časov: zime, pomladi, poletja, jeseni...

Pa ti poznaš njihovo melodijo?

Obkroži!

- Poleti nabiramo črne olive.**
PRAVILNO
NAPAČNO
- Iglice tisovega drevesa jeseni odpadejo.**
PRAVILNO
NAPAČNO
- Zadnji dan poletja je 10. september.**
PRAVILNO
NAPAČNO
- Škrjančki so ptice selivke, ki prve odletijo na jug.**
PRAVILNO
NAPAČNO
- Krizantema je spomladanska roža.**
PRAVILNO
NAPAČNO
- Poleti je kožuh podlasice povsem bel.**
PRAVILNO
NAPAČNO

RAZVEDRILO

7. **Žuželke začnejo februarja oplajati cvetove.**

PRAVILNO
NAPAČNO

8. **Junija cveti lipa.**

PRAVILNO
NAPAČNO

9. **Februarja se srake zelo derejo.**

PRAVILNO
NAPAČNO

10. **Marca dišijo vijolice in se prebujajo žabe.**

PRAVILNO
NAPAČNO

11. **Ob kresu je najkrajša noč v letu.**

PRAVILNO
NAPAČNO

12. **Orehe klatimo na začetku pomladi.**

PRAVILNO
NAPAČNO

13. **Sova poje podnevi, čriček pa ponoči.**

PRAVILNO
NAPAČNO

14. **Čmrlj jeseni pogine.**

PRAVILNO
NAPAČNO

15. **Največ meteorjev in zvezdnih utrinkov je pozimi.**

PRAVILNO
NAPAČNO

16. **Avgusta ptiči skorajda ne prepevajo.**

PRAVILNO
NAPAČNO

17. **Ptice selivke potujejo ponoči.**

PRAVILNO
NAPAČNO

18. **Če metulji letajo blizu oken, bo kmalu deževalo.**

PRAVILNO
NAPAČNO

19. **V poletnih nočeh je mogoče videti veliko kresničk.**

PRAVILNO
NAPAČNO

20. **Marca se vračajo divje gosi.**

PRAVILNO
NAPAČNO

Svoje odgovore lahko preverite v rešitvah.

Rešitve:

1. **NAPAČNO** (Poleti nabiramo zelene olive, črne pa jeseni.)
2. **PRAVILNO**
3. **NAPAČNO** (To je 21. september.)
4. **PRAVILNO**, in sicer februarja.
5. **NAPAČNO** (To so jesenske rože.)
6. **NAPAČNO** (Pozimi ima bel kožuh, poleti pa rjav.)
7. **NAPAČNO** (maja)
8. **PRAVILNO**
9. **PRAVILNO** (Takrat se srake ženijo.)
10. **PRAVILNO**
11. **PRAVILNO**
12. **NAPAČNO** (jeseni)
13. **NAPAČNO** (Ravno obratno je.)
14. **PRAVILNO**
15. **NAPAČNO** (Poleti so najštevilnejši.)
16. **PRAVILNO** (Tedaj dobivajo novo perje.)
17. **NAPAČNO** (Odvisno je od vrste ptic.)
18. **PRAVILNO**
19. **PRAVILNO**
20. **NAPAČNO** (Tedaj nas zapuščajo in odhajajo v severne dežele.)

ZDAJ PA ZBERITE SVOJE PRAVILNE IN NAPAČNE ODGOVORE...

ČE IMAŠ VEČ KOT 15 TOČK:

Čestitamo! Živiš v ritmu letnih časov.

Rad imaš naravo in v njej ni zate skoraj nobenih skrivnosti. Samo tako naprej in v nekaj mesecih boš pravi as.

ČE IMAŠ OD 9 DO 15 TOČK:

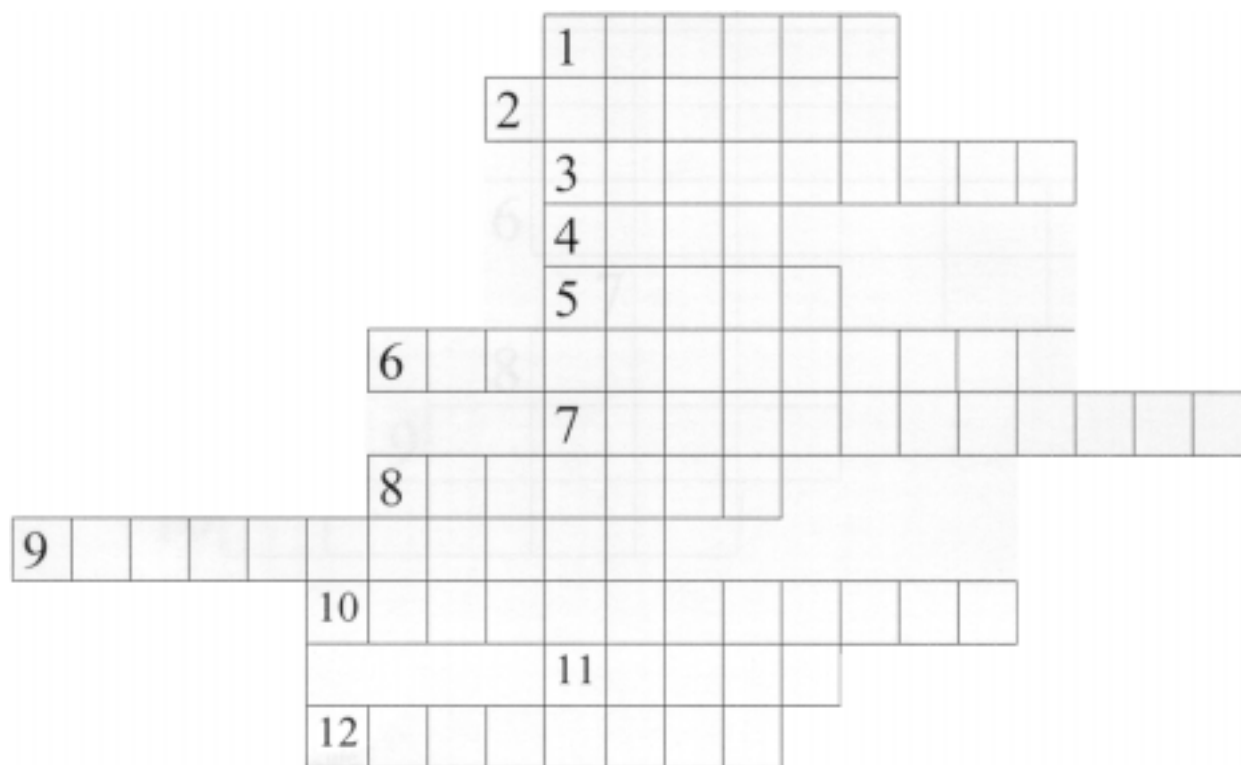
Nisi slab, vendar se moraš še učiti, še vaditi. Začni se zanimati za barve v naravi in njene vonjave. Opazuj, kako rastejo rastline, kaj počnejo ptiči in druge živali. Obiskuj živalske vrtove in zadihaj s polnimi pljuči, kadar koli si kje v naravi.

ČE IMAŠ MANJ KOT 8 TOČK:

Podaj se kdaj iz stanovanja in se sprehodi po parku. Odkril boš prečudovite barve pomladi, poletja in jeseni. Zima je malce žalostna, vendar je skrivnostna. Pozanimaj se, katere ptice se selijo jeseni in vračajo spomladi... Narava je tako lepa. Verjemi mi, ne bo ti škodovalo!

Tadeja Tomšič, 5. b

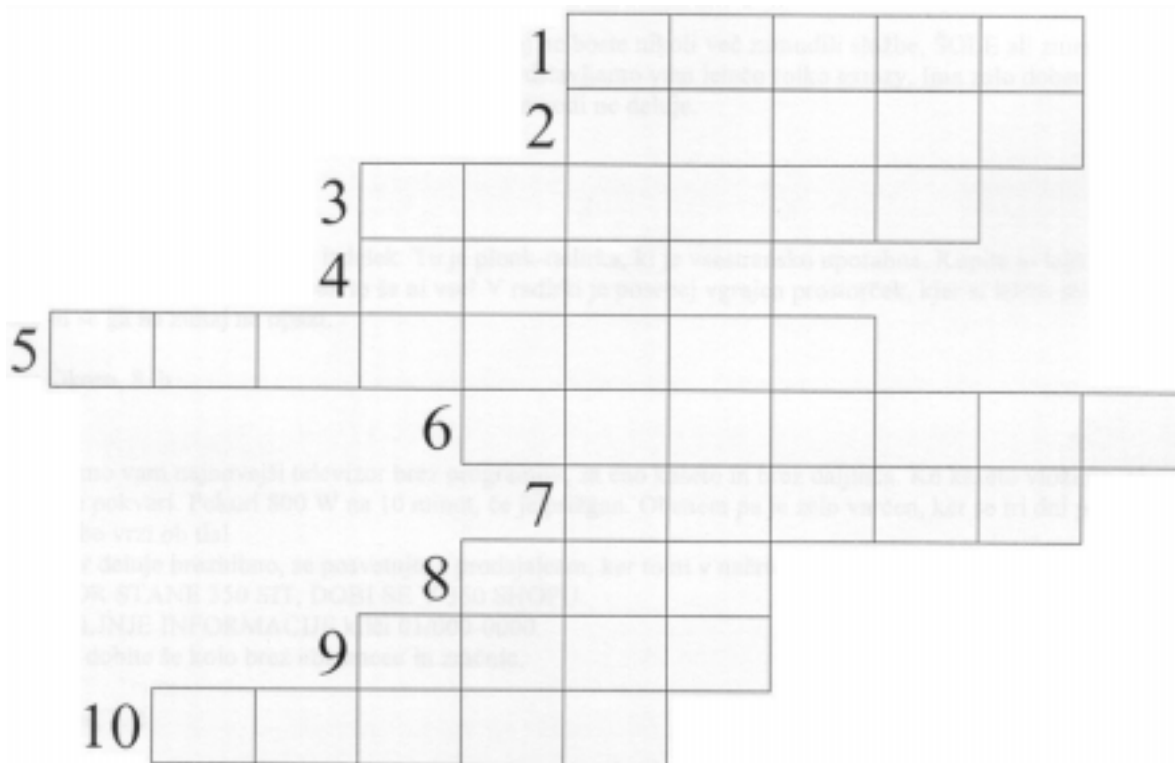
ZALJUBLJENA KRIŽANKA

1. Iz njega so izdelani prstani.
2. Priredimo jo ob rojstnih dnevih.
3. Lahko je tudi na prvi pogled.
4. Tečejo solze.
5. Pri Trnuljčici se je uresničil (UKOR – premešaj črke).
6. Druga beseda za čvekanje.
7. Pridevnik iz besede ljubezen.
8. Izročimo ga ustno: "Cmok!"
9. Tam živimo.
10. Praznik v februarju.
11. Del cvetlice.
12. Pojavi se takrat, ko si bolan.

Tadeja Tomšič, 5. b

NAGRADNA KRIŽANKA

NAGRADNA KRIŽANKA

1. Kar ti nekdo narekuje.
2. Stojijo na nosu in z njimi lepo vidimo.
3. Včasih so vesele, včasih žalostne, vedno pa nam nekaj sporočajo; tudi naslov časopisa.
4. Lahko je domišljjski ali doživljajski.
5. Pravkar jo rešuješ.
6. Nekateri starši ga berejo vsak dan ob kavi. Iz njega marsikaj izvemo.
7. _____ Kranj – poslušam vsak dan.
8. Z njimi lahko pomežikneš simpatiji.
9. Ti si moja desna _____.
10. Besede, ki jih ne izgovoriš na glas.

NAGRADNA KRIŽANKA

KUPON

IME IN PRIIMEK: _____
 RAZRED: _____
 GESLO: _____

1. nagrada: DEŽNIK
2. nagrada: BLOK
3. nagrada: DENARNICA

Kupone z rešitvami oddajte članom uredniškega odbora.

REKLAME IN OGLASI

Predstavljamo vam novo, svetlejšo prihodnost. Sedaj ne boste nikoli več zamudili službe, ŠOLE ali zmenka, če se vam pokvari avto ali pa počí guma na kolesu. Predstavljamo vam letečo rolko extazy. Ima zelo dober pogon: samo z ного se odринete pa že šiba kot riba. Samo na vodi ne deluje. Pokličite 000-000-001.

Mojca Gerjevič, 8. b

Priporočamo vam naš najnovejši izdelek. To je plonk-radirka, ki je vsestransko uporabna. Kupite jo lahko v vseh trgovinah in v vseh barvah. Ampak to še ni vse! V radirki je posebej vgrajen prostorček, kjer si lahko shranite zapiske in se ga na zunaj ne opazi.

Tatjana Okorn, 8. b

Predstavljamo vam najnovejši televizor brez programov, za eno kaseto in brez daljinca. Ko kaseto vložimo, jo avtomatsko pokvari. Pokuri 800 W na 10 minut, če je prižgan. Obenem pa je zelo varčen, ker se tri dni prižiga.

Pred uporabo vrzi ob tla! Če televizor deluje brezhibno, se posvetujte s prodajalcem, ker to ni v načrtu.

TELEVIZOR STANE 350 SIT,
DOBI SE V 350 SHOPU.

ZA NADALJNJE
INFORMACIJE kliči 01/000-
0000.

Ob nakupu dobite še kolo brez "belance" in zračnic.

Jure Fortuna, 7. č

Prodajam fičo letnik 1935! Zelo ohranjen razen naslednjih drobnarij:

- brez koles,
- brez motorja,
- brez prednjega stekla,
- brez barve,
- devetnajsti lastnik,
- brez volana.

Ima tudi klimatsko napravo, ki deluje brez motorja.

OPOMBA: ker avtomobil nima vetrobranskega stekla.

Ima celo dve prestavi in deluje na nožni pogon.

Ima vso možno opremo: prva pomoč od odkupa avtomobila nerabljen, že omenjena klimatska naprava, daljinsko zaklepanje – dodan fant zaklepa namesto vas.

Vse to in še kaj za pičlih 3999 slovenskih tolarjev. Vaš klic je brezplačen, ker pri nas nimamo telefona.

Zraven vam podarimo nov, še zapakiran varnostni trikotnik, ker ga boste pogosto uporabljali.

Če vam avtomobil ne bo ustrezal, ga obdržite.

Blaž Šenk, 7. č

ZAHVALJUJEMO SE

M- KŽK KMETIJSTVO KRANJ d.o.o.

